

som en Underbalance. Istedetfor at udstede Obligationer til 96, staae vi os bedre ved at sælge af Reservecapitalen, og naar vi gjøre dette, kan der ikke være Tale om at sige, at der er en Underbalance eller overhovedet en Tilbagegang; i Henhold til en given Lov, udføre vi et storartet Foretagende, som vi haabe skal blive et nogenlunde godt Activ. Af enkelte Punkter skal jeg kun dvæle ved det, der omtales i Anmærkningerne Pagina 43 og 45; det vil deraf sees, at det ikke er lykkelig. Justitsministeriet at faae Retsbetjentene til at overtage Skriferforretningerne, hvor disse Poster ere blevne ledige, og det er derfor foreslaaet at constituere 3 Embedsmænd, to med en Gage af 1500 Rd. den tredje med 1200 Rd. Det synes mig imidlertid at ville være ønskeligt, selv om vi maatte udgive noget Mere end de oprindelig paatænkte 500 Rd., at forsøge paa at faae Embedsmændene til at overtage Skriferforretningerne; thi deels er det uheldigt at have constituerede Embedsmænd, og deels er det aabenbart et ikke ringe Tab for Staten at gaae til højere Afgifter for at faae en Mand, som ikke er i Embede, istedetfor at benytte den Mand, der allerede er der. Ogsaa ved Overretterne findes flere constituerede Dommere; det staaer imidlertid i Forbindelse med Stiftcommissions Ordning. Maaskee kunde det ordnes paa en lettere Maade, end man har tænkt sig, men det skal jeg ikke her gaae ind paa, da det foreligger under en anden Sag.

Endnu skal jeg kun fremdrage et enkelt Punkt, nemlig Spørgsmaalet om Directeurer ved Straffeanstalterne. Som det vil sees, har der i den Henseende været en Strid mellem Justitsministeriet og Indenrigsministeriet; Justitsministeriet har holdt paa, at disse Directeurer ikke vare indbragne ved Loven af 19de Februar d. A. Jeg skal nu ikke indlade mig paa det Spørgsmaal, der saaledes er reist mellem de tvende Ministerier, og det er ogsaa forsaavidt prøveløst, som Afgjørelsen uafhængigt deraf kan foregaae her. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at her forekommer mig at foreligge et af de Tilfælde, hvor det er høilig ønskeligt at have ulønnede Poster; vi tale saa ofte om, at vi skulle forringe Embedsmændenes Antal, men kan der tænkes nogen mere passende Leilighed

end denne til i en saadan Stilling, at ansætte saadanne Mænd, der kunne og ville udføre det dem overdragne Hverv uden Betaling, som ville søge en Ere i at udføre det godt, og som ville betragte det som en Tillidspost, et Hverv, der ikke udkræver særdeles Arbejde, men som giver en vis Anseelse og Myndighed? Skal det Princip overhovedet gennemføres, at Antallet af Embedsmænd forringes, troer jeg, at her foreligger et af de Tilfælde, hvor det maa slaaes fast.

Jeg kommer nu ind paa det Spørgsmaal, der er blevet reist af den ærede Rigsdagsmand for Høstet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), det er et Hovedspørgsmaal i denne Sag paa Grund af den Vægt, han har tillagt det. Den ærede Rigsdagsmand har med den sjældne Nabenhed, der er ham egen, i det velstaaende og indholdsrige Foredrag, han holdt igaar, med overordentlig Styrke udtalt sine Betænkkeligheder, men han begyndte med Noget, der var saare mærkeligt. Han anpriste Inconsequence; han haabede, at Indenrigsministeren vilde være inconsequent; ja, det er hans egen Egenkab, han her har prøift, og jeg haaber ogsaa, at han vil lægge den for Dagen, efterhaanden som denne Sags Behandling skrider frem, og ligesom han igaar fordrede det, han ei tidligere har fordret, saaledes atter opgive den Fordring, han har stillet igaar. Hvorledes er det gaaet med denne Sag? Vi stode saaledes, at der var en Finantsminister, der paa ingen Maade vilde møde her i Rigsdagen, og paa den anden Side erkjendte Alle, og deriblandt ogsaa den ærede Rigsdagsmand, at Kongen var fuldt berettiget til at fordele Forretningerne mellem sine Ministre, saaledes som han vil. Ansvarligheden maatte vi hævde; vi maatte hævde den til det Yderste, naar ikke vor Finantsbehandling skulde tabe en væsentlig Deel af sin Vægt; den daværende Minister, som ikke længer er Finantsminister, stred imidlertid imod; Kassen vilde han nok have og beholde og den Styrkelse, der fulgte dermed, og dog vilde han ikke møde her i Rigsdagen som ansvarlig Minister, ikke blot juridisk, men ogsaa moralsk ansvarlig. Alle, den ærede Rigsdagsmand deri indbefattet, fandt dette Forhold uholdbart, og hvad gjør nu den ærede Rigsdagsmand? Han træder frem og holder en Lovtale over